

Duistere
geheimen

Duistere geheimen

Ellen Kusters
K.T. Sterling

Schrijver: Ellen Kusters en K.T. Sterling

Coverontwerp: Steven De Bondt

ISBN: 9789464052992

© 2020 Ellen Kusters en K.T. Sterling

De kliniek

Ellen Kusters

As dwarrelt naar beneden en laat een laagje zwarte sneeuw op de grond achter...

16 december 50 jaar eerder

Een ijselijke gil doorboorde de stilte, niet veel later gevolgd door het klaaglijke huilen van een pasgeboren baby. Sara viel uitgeput achterover in de kussens, haar met tranen bedekte gezicht afgewend.

'Haal dat ding hier weg', klonk haar nauwelijks hoorbare gefluister. 'Ik wil het niet zien.' De dienstdoende zuster schudde meewarig het hoofd, nam het kind in haar armen en wiegde het zachtjes heen en weer. Terwijl ze naar de deur schuifelde, draaide ze zich om en met een laatste blik naar Sara verliet ze de ziekenhuiskamer. Haar voetstappen klonken hol in de stille gang.

Sara hilde dikke tranen en met iedere traan viel een last van haar af. Eindelijk kon ze deze nare toestand achter zich laten en zich concentreren op de toekomst. Ze zou nooit meer teruggaan naar huis. Nooit meer! Haar buik deed alleen zo vreselijk zeer en hoewel ze nauwelijks gevoel had van onderen, leek het alsof een warme vloeistof uit haar lichaam gleeed. Ook dat nog, ze plaste in bed. Haar wangen gloeiden van inspanning en schaamte. De vermoeidheid was het ergste. Ze kon haar ogen bijna niet openhouden. Misschien kon ze

het beste even uitrusten en toegeven aan de slaap, die met geweld aan haar bewustzijn rukte. Eerst wilde ze gewassen en verschoond worden. Ze lag, naakt en kwetsbaar, op een vies, nat laken. Wat zouden haar ouders zeggen als ze haar hier zouden zien liggen? Met al haar wilskracht opende ze haar ogen en terwijl ze onthutst naar beneden keek, zag ze dat het onder- en bovenlaken doordrenkt waren van het bloed; háár bloed. Ze deed haar mond open om hulp te roepen, maar haar lichaam was al te verzwakt door het bloedverlies. Een zwak gemurmel kwam uit haar mond, zacht en onverstaanbaar.

Een laatste poging om hulp in te schakelen, eindigde in een val uit het ziekenhuisbed. Een doffe dreun en daarna niets meer. De plas bloed breidde zich langzaam uit, terwijl het leven uit haar vloeide. Het besef dat haar einde naderde en ze op de kille vloer doodging, liet een laatste traan ontsnappen die langzaam naar beneden gleed. Na enkele minuten sloten haar ogen zich voorgoed.

Het heden

Victor zucht verveeld en drinkt het zoveelste kopje thee. Het verplichte, jaarlijkse bezoek staat vandaag op het programma: de verjaardag van zijn grootmoeder. Zijn moeder kijkt hem indringend aan. De vonken komen bijna letterlijk uit haar ogen, klaar om hem met hun hitte te verzengen. Schuld bewust wendt hij zijn blik af. Tegen zoveel

vuur is hij niet bestand. Zelfs op zijn negentiende voelt hij zich nog vaak dat kleine, verlegen jongetje. Zijn moeder heeft de neiging om mensen met haar blik haar wil op te leggen en het ergste is: het werkt ook nog.

‘Kom, neem nog een petit fourtje, Victor,’ zegt zijn oma betuttelend, een beetje streng zelfs. ‘Ik heb ze niet voor niets gekocht.’

Met moeite bedwingt hij zich, perst er een kleine glimlach uit en antwoordt:

‘Lekker grootmoeder, dank u.’

Hij heeft geleerd met twee woorden te spreken. De priemende ogen van zijn moeder en de dwingende toon van zijn grootmoeders stem zorgen ervoor dat hij zich keurig gedraagt. Hij neemt het porseleinen bordje met gouden rand en kitscherige rozen erop in ontvangst en brengt werktuigelijk zijn hand naar zijn mond. Zijn maag komt in opstand, na het zoveelste mierzoete gebakje. Het fondant plakt aan zijn tanden en hij doet verwoede pogingen het beschaafd van zijn tanden te peuteren. Zijn moeder slaat hem geërgerd gade en trekt haar neus op: ‘Victor, heb ik je niet geleerd hoe je een gebakje moet eten?’ Venijn druipt langs haar kin naar beneden.

‘Jawel moeder.’ Pff, hoe lang duurt deze beproeving nog. Onopvallend laat hij zijn blik op z’n IWatch vallen. Ze zijn pas twintig minuten bij zijn oma en het voelt als een eeuwigheid.

‘Hoe gaat het met je studie? Zijn de

toekomstperspectieven gunstig?’

‘Het gaat prima met mijn studie, grootmoeder. Dank u. De perspectieven zien er rooskleurig uit. Naar schatting vindt tachtig procent van de afgestudeerde studenten binnen een kwartaal werk.’

‘Heel goed. Dat hoor ik graag. Investeren in jezelf is investeren in de toekomst, zeg ik altijd, wat jij, Sophia?’

Zijn moeder knikt bevestigend en goedkeurend. Zo moeder, zo dochter. Beide vrouwen zijn erg gericht op status en materiële zaken. Hij snapt niet dat hij een zoon van zijn moeder is, want ze zijn compleet verschillend. Zowel uiterlijk als qua persoonlijkheid. Tegenpolen durft hij zelfs te beweren. Wanneer zijn oma en moeder in een verhit gesprek over de arbeidsmarkt raken en hem negeren, slaakt hij een zucht van verlichting. Zijn gedachten dwalen af naar het feest dat aankomend weekend plaatsvindt. Samen met zijn beste vriend Richard organiseert hij ieder jaar een studentenfeest. Hij verzint iedere keer iets nieuws, liefst een beetje onorthodox. Dit keer speelt het feest zich af in een verlaten psychiatrisch ziekenhuis. Deze bijzondere locatie staat al bijna vijftig jaar leeg en Richard en hij lopen er regelmatig voorbij tijdens hun wekelijkse hardloopsessies. Hoewel het troosteloze ziekenhuis Victor kippenvel bezorgt, besluiten ze dat het volgende studentenfeest hier moet zijn. Thema: horrornight/Friday the thirteenth, omdat het feest op

vrijdag de dertiende gepland is. Voor aankomende week voorspellen ze somber, koud en grijs winterweer. Perfect dus voor een griezelig feest.

‘Wat denk je, Victor?’ Zijn moeders schelle stem haalt hem abrupt terug in het hier en nu. Zijn gedachten over het feest parkeert hij voorlopig. Hij voelt hoe het bloed naar z’n wangen kruipt. Met een onhandige beweging haalt hij zijn hand door zijn donkere, sluike haar. Hij knijpt zijn ogen een beetje dicht, voordat hij bedachtzaam zegt:

‘Sorry moeder, ik heb u niet gehoord. Kunt u de vraag herhalen?’

Haar mond vertrekt tot een streep, zodat de volgende woorden afgeknepen uit haar mond klinken:

‘Nou ja zeg, Victor. Wat onbeleefd. Je weet hoe vreselijk ik het vind als je zit te dagdromen. Laat maar, ik vraag je al niets meer. Je aandacht is vast weer bij een meisje.’

Hij voelt hoe hij nog roder wordt. Victor schaamt zich voor z’n gestuntel, tegen deze twee vrouwen kan hij niet op. Dat is altijd zo geweest. Zijn ouders zijn sinds zijn zesde gescheiden en sindsdien woont hij de ene week bij zijn vader en de andere bij z’n moeder. Nu hij studeert, woont hij op kamers en is het wekelijkse verhuizen verleden tijd. Tot zijn grote vreugde. Bij zijn vader is het best ontspannen, maar echt op z’n gemak voelt hij zich er niet. Zeker niet nu zijn vader en zijn nieuwe vrouw Angelique samen twee kinderen hebben: Daan en Sanne. Hij

voelt zich gevangen tussen twee vuren. Zijn vader hoort hem uit over z'n moeder en andersom. Ook al is hij volwassen, hij blijft het vervelend vinden om zijn ouders te zien bedelen om zijn aandacht. Zijn vader zegt altijd dat zijn moeder vroeger veel heeft meegemaakt en daarom zo formeel en afstandelijk is. Wat het precies is dat zijn moeder heeft meegemaakt, weet hij niet. Ze hebben hem daarover nooit ingelicht of in vertrouwen genomen. Hij heeft zelf ook weinig of geen initiatief genomen om details te horen. Waarom al deze ballast uit het verleden met je meedragen? Dingen waaraan hij niks kan doen of veranderen en die hem kunnen kwetsen. Het geheim is op de een of andere manier altijd tussen hen in blijven hangen. Niet nadrukkelijk aanwezig, maar eerder als een irritant achterblijfsel.

Hoewel hij diep in gedachten verzonken voor zich uitstaart, voelt hij toch de blikken van de twee vrouwen in zijn rug branden. Hij besteedt er geen aandacht aan, zo gaat het altijd.

‘Wij zijn ook jong geweest, Sophia. Victor is verliefd.’

Zijn moeder haalt haar schouders op en snuift.

‘Och moeder, een dwaas wordt verliefd. Liefde is niet zo mooi als boeken en films doen vermoeden.’

Victor hoort de laatste zin die zijn moeder de ruimte in knalt. Hij krimpt in elkaar. Jammer dat ze zo star vasthoudt aan haar eigen theorieën. Er is haar vast iets vreselijks overkomen in haar jeugd. Hij vraagt

zich af waarom hij überhaupt bestaat. Of was hij misschien een ongelukje? Het antwoord op die vraag wil hij niet horen, dus stelt hij die gevreesde vraag niet.

Eindelijk staat zijn moeder op, knikt naar hem en schraapt haar keel:

‘Moeder, bedankt voor de heerlijke thee en goddelijke gebakjes, die helaas rechtstreeks hun weg naar mijn heupen hebben gevonden.’

Ze wijst theatraal naar haar slanke taille en klopt op haar goedgevormde heupen. Er is niks buiten proportie bij haar. Ze ziet eruit om door een ringetje te halen. Slank, goed en smaakvol gekleed, verzorgd, een vrouw met klasse. Haar haren, bijna gitzwart, glanzen en zijn in een perfecte wrong opgestoken. Geen plukje haar zit verkeerd. Ze heeft een licht getinte huidskleur, niet van de zon, maar door haar Italiaanse afkomst.

Victor heeft het donkere haar en zijn gebruinde huid van haar geërfd. Ook hun oogkleur is identiek: bruin, bijna zwart. Het geeft hun blik iets dramatisch en zwoel. Hij laat menig meisjeshart sneller kloppen. Voor zijn moeder gold en geldt hetzelfde. Mannen, jong en oud, draaien hun hoofd om als zij voorbij loopt. Zij lijkt het niet te merken of doet alsof. Hij weet dat ze een klassieke schoonheid is en dat hij er ook mag zijn. Toch maakt hij nooit misbruik van zijn knappe uiterlijk. Hij doet juist nog beter zijn best om aardig gevonden te worden. Van kinds af aan heeft hij

geleerd dat mooi zijn alleen maar voor ellende zorgt. Deze aanname ziet diep verankerd in zijn systeem.

‘U overdrijft zoals gewoonlijk. U ziet er perfect uit, moeder. Vrouwen doen een moord om er zo uit te zien en dat weet u.’

De woorden hebben zijn mond verlaten, voordat hij erover nagedacht heeft. Zijn moeder trekt haar wenkbrauwen op en kijkt vernietigend zijn kant op.

‘Praat niet zo ordinair, Victor. Daar houd ik niet van.’

Victor kijkt beschaamd naar de neuzen van zijn Allstars. Hij voelt zich weer even als een kind dat een standje krijgt. Gedwee volgt hij zijn moeder, die met ferme pas de kamer verlaat. Zijn grootmoeder schudt haar hoofd bij het zien van dit ongemakkelijke tafereel.

Sophia geeft de autosleutel aan Victor en zegt:

‘Hier, rijd jij maar. Kan ik even mijn ogen sluiten. Ik ben moe van al die suikerinname.’

Victors ogen lichten meteen op. Een ritje in zijn moeders Mercedes doet hem goed. Hij verafschuwt het feit dat ze rijk zijn, maar heeft een zwak voor snelle auto’s. Zijn humeur verbetert meteen en als een kind zo blij laat hij de motor brullend tot leven komen.

‘Denk aan de snelheid, alsjeblieft. Boetes voor te hard rijden zijn voor eigen rekening.’

Haar woorden kunnen zijn humeur niet verpesten, dus haalt hij nonchalant zijn schouders op.

Grind spat onder de banden vandaan als hij gas geeft. De irritaties van die middag glijden van hem af als hij, te hard, door de straten rijdt. Zijn gedachten dwalen opnieuw af naar aankomende vrijdag. Er moet nog veel gebeuren. Gelukkig hebben Richard en hij enkele vrienden ingeschakeld om samen de boel te regelen. Het voornaamste is de grote hoeveelheid drank. Met het bestelbusje van Richards vader kunnen ze vooruit, want daar passen een heleboel kratten bier in.

‘Victor, let op de weg. Je bent weer aan het dagdromen.’

Hij kan een zucht niet onderdrukken.

‘Ik let op, moeder.’ De woorden komen er feller uit dan hij gewild had. Hij houdt zijn adem in en wacht op de donderpreek die hierop ongetwijfeld zal volgen.

Zijn voet trapt het gaspedaal iets minder ver in en de kilometerteller loopt langzaam terug. De preek blijft uit. Victor kijkt opzij en ziet zijn moeder uit het raam staren. De rollen zijn nu plots omgedraaid.

‘Gaat het moeder?’ vraagt hij uit gewoonte.

‘Huh? Uh, jawel, het gaat prima. Zorg jij er maar voor dat we veilig thuiskomen en maak je over mij geen zorgen. Alles is goed.’

Dat boezemt hem angst in. Zijn moeder die zegt dat hij zich geen zorgen hoeft te maken is een zeldzaam iets.

‘Prima. Dat is goed om te horen.’ Zwijgend brengen ze de laatste kilometers in de Mercedes

door. Het landschap flitst voorbij en ze laten de stad achter zich. Drukke straten maken plaats voor landweggetjes met uitgestrekte grasvlakten. Hoewel hij dol is op de bedrijvigheid van een stad, verlangt hij toch altijd naar de rust van een dorp.

Zijn moeders huis doemt als een klein kasteel op. Zijn vader woont in een twee onder één kap op een paar kilometer afstand, zodat Victor kan pendelen tussen de twee huizen. Tegenwoordig heeft hij zelf een auto, geen Mercedes jammer genoeg, om zich te kunnen verplaatsen. Gekregen toen hij achttien werd en zijn rijbewijs had gehaald. Dat maakt het heen en weer reizen makkelijker.

Voor hun riante villa parkeert hij de Mercedes, zet de motor uit en geeft de autosleutel aan zijn moeder.

‘Zo, fijn dat we er zijn’ en, in een zeldzaam moment van genegenheid, ‘Bedankt, jongen.’ Victor slikt. Dit soort complimenten is hij niet van haar gewend. Zichtbaar verlegen door het moment stottert hij:

‘Graag gedaan, moeder.’

Het moment is snel voorbij en even later zijn ze beiden in gedachten. Het imposante huis maakt weinig indruk meer op Victor, maar zijn beste vriend was danig onder de indruk, toen hij voor het eerst op bezoek kwam. Victor zou later leren dat kinderen nieuwsgierig naar zijn huis waren en daarom bij hem wilden spelen. In de loop der jaren nam deze interesse bij de meesten af en bleven de

echte vriendjes over, zoals Richard. Hij hoort bij de inboedel, zegt hij zelf.

Het huis heeft meer weg van een Spaanse villa: witte stenen, een rood dak, grote deuren met pilaren bij de hoofdingang. De tuin is begrensd door palmbomen. Van hun aanblik wordt hij instant vrolijk. Al is het binnen een stuk minder gezellig. Hij verdenkt zijn moeder ervan, dat ze het huis speciaal heeft laten bouwen om mensen een verkeerde indruk te geven.

De werkelijkheid is bij lange na niet zo zonnig als die valse schijn.

In de hal schopt Victor zijn schoenen uit en loopt op z'n sokken over de marmeren vloer de woonkamer in. Zijn voeten laten vochtige afdrukken van zijn sokken achter. Zijn moeder heeft ooit de regel verzonnen dat iedereen op sokken of pantoffels de woonkamer moet betreden, omdat de vloer anders teveel zou beschadigen. Het is een automatisme geworden om bij binnenkomst zijn schoenen uit te trekken. Hij is de enige die dat braaf doet. Andere mensen vegen hun voeten op de dure mat achter de voordeur. Alles in huis ademt klasse uit. In de ruime hal staan twee sokkels met abstracte beelden. Hij vraagt zich iedere keer af wat ze eigenlijk voorstellen. Zijn moeder heeft ze gekocht van een bevriende kunstenares. Het is alsof je rondloopt in een museum. Overal waar je kijkt, staat of hangt kunst. Vrienden, bekenden en kennissen kijken hun ogen uit, maar hij vindt het weinig persoonlijkheid

uitstralen. Liever is hij thuis bij Richard, waar het knus en gezellig is. Waar je als kind op straat met andere kinderen speelde en dagenlang lego bouwde, gezelschapsspelletjes deed of televisieprogramma's keek. Hun huis staat eenzaam tussen de bossen en velden. Vaak voelt hij zich net zo alleen.

Vanuit de ruime woonkamer loopt hij naar de leef keuken, die van alle gemakken is voorzien. De ruimte is groot, meer dan 50 m² en de hele achterwand bestaat uit hoge kasten, waarin de meest geavanceerde keukenapparaten gebouwd zijn. Hij pakt een groot glas uit één van de kastjes, vult deze met ijsklontjes en laat dan koud water in het glas stromen. Zijn keel is uitgedroogd van al dat zoete gebak. Deze beproeving was een aanslag op zijn emotionele gesteldheid. Een uur met zijn grootmoeder en moeder in één ruimte is zwaarder dan een halve marathon lopen. Zijn moeder heeft intussen een glas wijn ingeschonken. Ze drinkt iedere dag wijn. Victor heeft er een hekel aan dat ze zoveel en zo vaak drinkt, maar durft het niet te zeggen.

‘Ik ga even een powernap doen, voordat ik met kokkerellen begin. Maak je niet teveel herrie?’ Het lijkt een vriendelijke en onschuldige vraag, ware het niet dat er een scherpe ondertoon hoorbaar is. Het is eerder een dringend verzoek.

‘Prima, ik ga toch even boven studeren.’ Het gewenste antwoord, alleen is hij geenszins van plan ook maar een letter te lezen in één van zijn

studieboeken. Maar dat hoeft zijn moeder niet te weten. Hij gaat ideeën voor vrijdag uitwerken.

Zijn kamer bevindt zich aan het eind van de gang op de bovenste verdieping. Op die gang komen acht kamers uit, waarvan zijn slaapkamer en badkamer. Hij is enig kind, daarom heeft hij nooit begrepen waarom ze in zo'n gigantisch huis wonen. Hij ziet eerder de nadelen dan de voordelen. Andere mensen benijden hem vaak, maar dat komt omdat ze niet weten hoe eenzaam het leven in een paleis kan zijn. Zo voelen koningen en prinsesjes zich misschien. Afgezonderd van het leven van alledag. Comfortabel leven is zeker prettig, maar niet te verheerlijken. Liever had hij meer aandacht en liefde gehad. Hij zou zijn rijkdom er graag voor willen inruilen.

Hij ploft in zijn lederen fauteuil en draait gedachteloos rondjes, totdat hij licht wordt in z'n hoofd. Het teken om te stoppen, voordat hij alles onderkotst.

Zijn gepieker is gestopt en in z'n hoofd is nu ruimte ontstaan om na te denken over het feest. In zijn buik verspreiden de kriebels zich als kleine vlindertjes. Ze fladderen tegen zijn buikwand en doen hem verlangen naar wat komen gaat. Vrijdag zal hij Roos weer zien. Ze zit in hetzelfde studiejaar en hij is verliefd op haar sinds de allereerste keer dat hij haar zag. Hij herinnert zich het moment nog als de dag van gister. Hoe ze de collegezaal binnenkwam met haar asblonde, lange haar dat over haar

schouders op haar rug danste bij elke stap die ze zette en het fruitig, zomerse luchtje dat ze achterliet. Hij moest zich bedwingen om de geur niet diep te inhaleren. Sinds die dag loopt hij als een trouwe hond achter haar aan. Een verliefde puber is er niks bij. Of de gevoelens wederzijds zijn, weet hij niet. Hij heeft haar nooit rechtstreeks naar haar gevoelens gevraagd of haar over zijn gevoelens verteld. Zodra hij in haar felgroene ogen kijkt, kan hij nauwelijks nadenken. Hij heeft zijn vriend Richard steeds opnieuw verveeld met het ophemelen van haar mooie karakter en beeldschone uiterlijk. Richard was er klaar mee en stelde voor een feest te organiseren, zodat Victor haar eindelijk kan bekennen hoe gek hij op haar is.

Dat feest staat nu voor de deur. Een horrorfeest. Meiden houden ervan, al zouden ze het nooit toegeven. Liever gedragen ze zich als hulpeloze slachtoffers, die hoognodig gered moeten worden door stoere, dappere mannen. Vriend Frank, die geen student aan de universiteit is, heeft zich uitgeleefd op het bedenken en maken van de uitnodigingen, die hij afgelopen week heeft geflyerd. Aangezien het een leegstaand ziekenhuis betreft, kunnen er veel studenten naar het feest. Het is een megapand, dus als er een paar honderd man rondloopt, merk je dat niet eens.

Op het universiteitsterrein gonst het van de geruchten; er wordt volop gespeculeerd wie het feest organiseert, wat er te doen is en wie er zullen

zijn. Richard en Victor hebben onderaan de uitnodiging andere namen gezet, zodat het tot vrijdag 13 december onduidelijk is en blijft. De twee genieten van alle commotie en voorpret. Het zal een waanzinnig feest worden. Victor grijnst bij de gedachte aan de verbaasde gezichten die ze ongetwijfeld zullen zien vrijdag. Ook Roos en haar vriendinnen komen naar het feest. Tijdens een van hun colleges was ze naar hem toegekomen en had hem gevraagd:

‘Hey Vic, ga je ook vrijdag? Een feest missen is geen optie, toch?’

‘Wat dacht je, Roos? Tuurlijk, zo’n gelegenheid wil ik zeker niet missen.’

Hij had niets laten doorschemeren. Zijn plezier was alleen maar toegenomen.

Een vel papier, een potlood en zijn MacBook liggen op zijn bureau klaar. Richard en hij hebben een taakverdeling gemaakt. Victor buigt zich over de versiering in het gebouw en Richard regelt de muziek. De drank regelen ze samen. Het lijkt hem tof wanneer overal in het gebouw lakens en zwart plastic zeil wordt opgehangen.

Horrorfilms kijken is één van z’n grootste hobby’s, al is hij in het echte leven geen held. In zijn kamer hangt een muur hoog scherm met bijpassende beamer om films op te projecteren. Toch gaat hij liever naar de bioscoop in het dorp waar hij woont. Die ademt de sfeer van weleer. Hij klappt zijn MacBook open en tikt ‘horrorefest’ in. Een enorme

hoeveelheid afbeeldingen komt tevoorschijn. Aandachtig bekijkt hij ze en bij de foto's die zijn aandacht trekken staat hij even stil. Wanneer hij doorklikt, komt hij terecht op een site voor feestattributen. Over de prijs hoeft hij niet eens na te denken. Iedere bezoeker betaalt één bedrag, waarvoor hij of zij de hele avond kan eten en drinken wat hij of zij wil. Het bedrag is ruim genomen, zodat ook de aankleding hiervan bekostigd kan worden. Ze hoeven er geen geld aan over te houden, maar de onkosten moeten eruit gehaald worden. In het ergste geval legt hij het verschil bij. Victor geeft weinig geld uit aan dingen voor zichzelf, maar ten opzichte van vrienden en kennissen is hij erg genereus.

De rest van de week gaat snel voorbij. De dagen rijgen zich aaneen zonder noemenswaardige bijzonderheden. De wetenschap dat het feest iedere dag dichterbij komt, stemt hem vrolijk. Het valt zelfs zijn moeder op:

‘Wat ben je uitzonderlijk goed gehumeurd, Victor. Het valt me op dat je zo vaak een glimlach op je gezicht hebt. Is er iets waarvan je me op de hoogte wilt stellen?’

Hij haat het wanneer zijn moeder zo formeel tegen hem praat, maar gedraagt zich als een voorbeeldige zoon.

‘Er is niks bijzonders, moeder. Ik heb gewoon goede zin.’

Ze knikt zuinig.

Vandaag is het vrijdag de dertiende: de dag van het feest. Er moet nog veel gebeuren, daarom hebben de vrienden besloten niet naar college te gaan en hun aandacht te richten op alle to do's. De versiering moet worden opgehangen en aangebracht, de drank moet vervoerd en binnengezet worden en de muziekinstallatie moet worden klaargezet. Ze hebben hulptroepen ingeschakeld, want met z'n tweeën lukt het niet om alles op tijd af te krijgen. De zes jongens vertrekken, zoals gewoonlijk, op tijd van huis om geen argwaan te wekken bij de achterblijvers. Al zullen sommige studenten op de universiteit zich misschien afvragen waar Richard en Victor zijn. De andere jongens gaan niet naar de universiteit en hun afwezigheid zal dus niet zo snel worden opgemerkt. Zij hebben gewoon een vrije dag opgenomen.

Het zestal heeft om negen uur bij de ingang van de verlaten inrichting afgesproken. Al weet Victor goed dat het gebouw sinds jaar en dag leegstaat, toch krijgt hij de kriebels bij de aanblik van het troosteloze pand. Alle ruiten zijn ingegooid en de meesten dichtgetimmerd met houten planken. Klimop groeit tegen de muren op en door de kapotte ruiten naar binnen. De natuur heeft de overhand genomen en eigent zich de grond opnieuw toe. Het gebouw doet een dappere poging zich staande te houden, maar dreigt het te verliezen. De voorspelling dat het vandaag een grijze dag zou worden, klopt inderdaad. Een nevel hangt om het